

„Dědo!“ rozběhl jsem se k němu nejrychlejší rychlostí na světě a taky ve vesmíru. „A tenhle znáš, čéče?“ spustí na mě stařík hnedle, jak mu skočím kolem krku. „Náčelníku, proč se můj indiánský bratranec jmenuje Letící Orel?“ „Protože první, co jsem viděl, když se narodil, byl letící orel. Proč se mě ptáš, Tadykadí Kozo?“ rozchechtá se, div se mu plnovous nezauzluje. „To mi poslal tvůj táta telefonem,“ pokývá světácky. Začal jsem se taky smát.

„Kam dnes půjdeme, dědo?“ ptám se nedočkavě. „Jde se do lesa, Párku s Hořčicí,“ culí se děda. „Jakej párku?“ krabatím obočí, jako že se mračím. „No, když ses narodil, tak první, co jsem viděl, byl párek s hořčicí, páč jsem zrovna snídal, čéče,“ řehtá se dědouš, div se nerozkašle. „Rozumím, náčelníku.“ Jsem rád, že mám svoji první indiánskou přezdívku. Pak mě děda pohladil po vlasech a řekl, že tahle data mohou být celkem zábava. Vyrázili jsme. „Jaká data?“ ptám se, protože ani za starou nokii nechápu, o čem je řeč. Děda si dá ruce v bok a zaduje směrem ke mně tím nejhřmotnějším hlasem, jaký pod fousisky dokáže vymodelovat. „To jsem si mohl myslet, čéče, že to nebudeš vědět. Každěj máte telefonů a počítačů plný kapsy...“ Objal jsem ho a řekl, ať nezuří, protože zuření u dospěláků nesnáším. „Já přece nezuřím, čéče,“ mrkne na mě tím svým okem obaleným ve zmačkané kůži starých očních víček. „Chci jen říct, že každěj máte telefonů a počítačů plný kapsy, a o tom, jak to celé funguje, víte prdlajs.“ Musím uznat, že v tomhle se děda trefil. Čapnul jsem ho za ruku a společně jsme vlezli do metra. Naším cílem byla trasa C, stanice Roztyly, Krčský les, prý abychom se nadýchali čerstvého vzduchu.

„S daty, čéče, pracujou počítače!“ nasál děda do nozder voňavý lesní luft. „Data jsou digitální údaje a to slovo ‚digitální‘ je z angličtiny. Digit znamená číslice nebo taky prst.“ Celkem jsem zíral. Doted’ jsem netušil, že dědeček umí anglicky. „Umím jen to, co potřebuju, čéče, bejby,“ uvádí náčelník svoje cizojazyčné schopnosti na pravou míru. Já mezitím začínám pomalu chápat. „Takže, dědo, digitální je všechno, co se dá spočítat na prstech?“ Zdá se, že je s odpovědí spokojený.

„Tak nějak. Digitální je to, co jde převést na čísla. Jedničky a nuly, se kterými operují počítače, jsou ten nejjednodušší způsob, jak sdělit nějakou informaci. Funguje to čistě přes zapínání a vypínání signálu.“ Rozumím tomu pořád spíš na půl, a tak mi to děda zkouší nakreslit. Čapne starý dobrý papír, obyčejnou, dost bídně ořezanou tužku a začne čmárat. „Máš pěkný kopyto.“ Neovládnu se a komentuji stav dědečkovy tužky. „Takhle to mám rád,“ odbude mě děda s úsměvem na vousu a pokračuje v nákresu: „Toto jsou ta dvě čísla: 1 = signál je, neboli elektrina teče, 0 = signál není, elektrina neteče.“ Kopyto je pašák a děda taky. „Vždyť je to jasný!“ vykřikují blaženě jako ten, kterému se právě rozsvítilo.

V lese se volně pasou mufloni. Chci si vzít jednoho domů. Možná by šel ochočit. Děda si nemyslí, že je to dobrý nápad, a tak lov muflonů prozatím odkládáme na jindy. Na zemi se válí listí všech barev, různě tlusté jehličí a kousky kůry. Všechno dohromady šustí pod nohama a krásně voní. Schválně s dědou šoupeme botami co nejnižší u země. Šustíme ostošest a za námi zůstávají cestičky. Najednou se děda napřímí. „Párku s Hořčicí?“ Také jsem se napřímil a bradu natočil ke svému vůdci. „Ano, náčelníku?“ Ukáže prstem na cestu za námi. „Jako by tu stádo opilých muflonů zápasilo v judu, čéče!“ Má pravdu. „Takhle by nás každý nepřátelský kmen hned vystopoval!“ A zase má pravdu. „Proto se odted' budeme vznášet lehce, jako by naše těla byla jen obláčky dýmu.“ Kývl jsem, že souhlasím, a oba jsme se začali vznášet.

„To mi připomíná, čéče...“ rozpovídal se zase děda, „...že digitální systémy vůbec nemusí být elektronické.“

Analogové přístroje, nástroje a vychytávky

Digitální přístroje, nástroje a vychytávky

V tom jsem měl zmatek. Děda náčelník to poznal a pokračoval ve vysvětlování: „K nejstarším systémům digitální komunikace, které kdy lidi používali, patří třeba staré dobré kouřové signály.“ Vydechl jsem údivem! „Nene!“ „Nojo!“ snesl se děda na zem a začal rozhazovat rukama. „Analogový signál, to je spojitě stoupající kouř.“ Tady se chytám a kývám. „Zakrýváním ohně a tvořením obláčků se tenhle signál převádí na digitální.“ Děda opět vyndává z kapsy papír a dost bídne ořezanou tužkou na něj začne něco čmárat. „Máš pěkný kopyto,“ neodpustím si komentář k dědově tužce. „Takhle to mám rád,“ odbude mě děda s úsměvem na vousu a pokračuje v nákresu. „Ale počkej, dědo! Máš sirky? Vyzkoušíme to doopravdy!“ „To by tady asi nešlo, čéče. Jsme v městském lese, tady by se ohně zapalovat neměly.“ Na tom něco bylo. „Dědo, dovedeš si představit naši mámu, jak čte na internetu zprávu: STAŘÍK S VNUKEM SI HRÁLI NA INDIÁNY A ZAPÁLILI KRČSKÝ LES.“ To bychom se s výletem do Londýna mohli rozloučit.

„Ale až budeme na chalupě, tam je ohniště, čéče, tam to zkusit můžeme.“ „Hm.“ Chápal jsem jeho argumenty, ale stejně jsem se tvářil, jako když hodíš párek s hořčicí do umyvadla s vlažnou vodou. „Heleď, nekaboň se, čéče, náhodou pro tebe mám další kapitální pecky,“ svítí dědovi oči. Pookřál jsem. „Umíš morseovku, čéče?“ O morseovce už jsem slyšel, ale že bych ji zrovna ovládal, to se říct nedalo. „To je totiž taky vlastně digitální systém,“ poučuje mě stařík. Morseovku neumím. A tak mě ji děda naučil. Nejdřív ji napsal kopytem na kus papíru a pak jsme spolu běhali po lese a tloukli vzkazy morseovkou klacíky do stromů.

Fischer

„Jsme indiánský kmen Digitální signály,“ křičím nadšením. „Morseovka jde taky vyblíkat baterkou,“ seznamuje mě děda s další užitečnou vychytávkou, když se začíná stmívat. „A dědo, víš, že máš baterku v mobilu?“ zkouším náčelníka tentokrát o technologickou novinku obohatit já, protože expedice Londýn se přece jen trochu blíží. „No vážně, čéče! To je teda paráda! Baterka se jednomu hodí každou chvíli,“ oceňuje dědeček, že mu mobil do tmy září.

